

delse. Der er altså her tale om en urigtig gengivelse af rammeafgørelsen fra Domstolens side.

Kl. 11.00

På den baggrund finder vi fra regeringens side, at sanktionsvalget fortsat er overladt til medlemsstaterne. Såfremt disse regler skal fastsættes på EU-plan, må det derefter efter regeringens opfattelse ske på grundlag af det mellemstatslige samarbejde om strafferetlige og politimæssige spørgsmål. Dette er i øvrigt en opfattelse, der deles af langt de fleste af de andre medlemsstater og af Rådets Juridiske Tjeneste.

På samme måde mener regeringen for det femte, at det ikke vil være muligt i medfør af EF-traktaten at regulere andre strafferetlige spørgsmål såsom foranstaltninger i form af bl.a. konfiskation, jurisdiktion og iværksættelse af strafforfølgning.

For det sjette er det klart, at der med dommen alene er taget stilling til, at der inden for rammerne af det overordnede samarbejde i søjle 1 er hjemmel til at fastsætte regler om strafsanktionering inden for de områder, som i øvrigt er reguleret med hjemmel i søjle 1, altså f.eks. Fællesskabets miljølovgivning. Man kan således f.eks. ikke i et direktiv inden for søjle 1 pålægge medlemsstaterne en forpligtelse til at strafsanktionere overtrædelse af rene nationale bestemmelser.

Endelig vil jeg godt understrege, at dommen ikke medfører nogen ændringer i forhold til det, der er kernen i det strafferetlige samarbejde i EU, f.eks. samarbejdet om bekæmpelse af terrorisme, menneskehandel, organiseret kriminalitet, narkotikahandel, børnepornografi og korruption. Dette samarbejde foregår i dag inden for rammerne af det mellemstatslige samarbejde i søjle 3, og det vil det også gøre fremover.

Det, der er nyt efter dommen, er således alene, at der inden for rammerne af det overstatslige samarbejde i søjle 1 er hjemmel til at fastsætte regler, der pålægger medlemsstaterne at straffelægge overtrædelser af fællesskabslovgivningen, f.eks. Fællesskabets miljølovgivning.

I forespørgslen er jeg også blevet bedt om at redegøre for regeringens holdning til dommen. Som det er fremgået, finder jeg, at der er tale om en vidtgående dom. Siden vores tiltrædelse af EF i 1973 har det været Danmarks opfattelse, at EF-traktaten ikke indeholder hjemmel til at pålægge medlemsstaterne at fastsætte strafferetlige sanktioner.

Denne opfattelse, der bygger på det principielle synspunkt, at strafferetligt samarbejde falder uden for rammerne af det overstatslige sam-

arbejde i EF-traktaten, har også været gældende i forhold til overtrædelser af Fællesskabets retsakter på miljøområdet. Denne opfattelse er vi selvsagt nødt til at revidere som følge af dommen.

I tilknytning hertil vil jeg gerne fremkomme med nogle enkelte bemærkninger om dommens betydning i relation til det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender, i daglig tale kaldet det retlige forbehold.

Der er som bekendt tale om det forbehold, som i sin tid blev formuleret ved den såkaldte Edinburghafgørelse i forbindelse med gennemførelsen af Maastrichttraktaten, og som grundlæggende går ud på, at Danmark kan deltage fuldt ud i det mellemstatslige samarbejde om retlige spørgsmål i søjle 3, men at vi ikke kan deltage i dette samarbejde, i det omfang det bliver overført fra søjle 3 til det overstatslige samarbejde i søjle 1.

De danske forbehold er i dag angivet i Edinburghafgørelsen og den særlige protokol om Danmarks stilling. Det følger af protokollen, at Danmark ikke deltager i Rådets vedtagelser af retsakter inden for det udlændingeretlige og civilretlige samarbejde i EF-traktatens søjle 1, og at disse retsakter heller ikke er bindende for Danmark.

Dette hænger sammen med, at disse områder ved Amsterdamtraktaten fra 1998 blev overført fra det mellemstatslige samarbejde i søjle 3 til det overstatslige samarbejde i søjle 1, og at Danmark derfor af de grunde, jeg lige har nævnt, måtte stå uden for disse dele af samarbejdet.

Derimod deltager Danmark fuldt ud i samarbejdet inden for de øvrige dele af søjle 1, altså f.eks. samarbejdet om miljøbeskyttelse, det indre marked og konkurrenceforhold.

Bestemmelser om pligt til at indføre strafferetlige sanktioner, som inden for disse områder fremover måtte blive gennemført i lyset af EF-Domstolens dom, vil altså være fuldt ud bindende for Danmark, og vi vil deltage i vedtagelsen af sådanne regler på lige fod med de øvrige medlemsstater.

Det er i den forbindelse vigtigt at være opmærksom på, at der ikke med dommen er tale om, at samarbejde, der efter EU-traktaten henhører under det mellemstatslige samarbejde i søjle 3, nu ved en traktatændring er blevet flyttet til det overstatslige samarbejde i søjle 1, således som det skete med det udlændinge- og civilretlige område ved Amsterdamtraktaten i 1998.